

Paars

"Wanneer wij er zijn, is de dood er niet

en

Wanneer de dood er is, zijn wij er niet"

(Epikouros, Griekse filosoof)

Voor de meiden van 1V1 2013-2014 van het Emelwerda College, al mijn vriendinnen

H. 1 Het mysterieuze winkel

“Ik zweeg terwijl ik recht naar voren keek. Ik priemde mijn ogen zo vast, dat als het hard had gewaaid, mijn benen als een vlag in de wind hadden gewaaid. De winkel voor me was leeg, een zwart gat, maar dan zonder aantrekkingskracht. Er stond een man voor de winkel, als je het een ‘man’ kan noemen. Het leek meer een opgeblazen varken met een doktersjas, waar hij een knal rode trui overdroeg. Als een soort schoenen droeg hij slippers met een roze bandje, het type waar je kleine meisjes zomer door het zand op het strand zag lopen. Hij stapte de donkere winkel in en verdween erin alsof hij was opgeslokt door de nacht, om nooit meer terug te keren. Na een tijdje was er licht in de winkel, zichtbaar door het contrast van de donkere winkel, want vreemd genoeg was de winkel leeg buiten de man en de kwast in zijn hand. Met grote een-soort-van-geelachtige letters verfde hij op het raam: ‘VERKOCHT’. Ik liep naar de winkel, wankelend, onopvallend, mislukt, de man zag me en liep naar de deur en deed die dan vervolgens ook open. ‘Pottenkijkers’, siste hij, maar hij lachte tegen mij. ‘Binnenkort’, zei hij tegen mij met zo’n grote mensen-lach wanneer ze blij kijken maar ze boos zijn. ‘O’, zei ik omdat ik niks beter wist te zeggen. Mijn hart begon sneller te kloppen en ongewild begon ik aan mijn tasje te zitten, mijn handen gleden even over de rits en speelde lieflijk met de sleutelhanger eraan. ‘Wat verkoopt u eigenlijk?’. De man wreef eens in z’n handen waar veel geknetter vandaan kwam. Toen het leek alsof er vuurwerk werd afgestoken –in ieder geval klonk het zo-, deed hij zijn handen weer open. Er zat een diep paarse bol in. Mijn ogen werden direct getrokken, zo mooie paars had ik nog nooit gezien. Ik wou dat ik het altijd kon zien, het paars nam me mee alsof het mijn hand vast had, zoals je ouders ook je hand vast hebben wanneer je als klein kind langs de leeuwen in een dierentuin loopt. Maar langzaam kwamen er blauwe en rode plekken in de plaats van het paars. En toen kon ik zelfs een gevallen meisje onderscheiden. Zo langzamerhand merkte ik dat ik dat was. Voorzichtig wreef ik over m’n arm. ‘Auw!’, dat deed pijn. Toen ik m’n hand terug haalde, merkte ik dat er rood op zat! Even kon ik het rood niet plaatsen, maar het plakkerige gevoel op mijn hand, dat zich vastbindt als honing op het puntje van je neus, liet mij het rood plaatsen. Dus ik was dat meisje in die bol, mmm..... dat was wel vreemd. Toen viel het me pas op dat er een spiegel zat. Ik schrok, m’n kleren waren stuk en overal zat bloed of een blauwe plek. Waar kon ik zo hard zijn gevallen? Langzaam probeerde ik me dat te herinneren. Was er niet iets met een winkel, een harde knal en een bol? Ik keek naar die bol, ik was nog niet gevallen. Opeens kreeg ik een gedachte die ik niet weg kreeg. Dit was geen magie, maar toverkracht. Toen was ik tot mijn grote verbazing in me eigen kamer naar mijn eigen spiegel te kijken, bloed rood en blauwe plekken blauw. Alles ging zo snel dat ik geen tijd had om te ademen. ‘Toverkracht’ ik sprak het woord zacht uit, liet het in de lucht hangen, mamma mia, wat moest ik ermee? ‘Mam’ gilte ik. Snel verscheen mijn moeder in de deuropening en rende daarna verschrikt weg. Ik bloedde, dat was toen wel zeker. Even rolde ik met mijn ogen. Mijn moeder kon niet tegen bloed. Ik ging maar zoeken naar mij vader, die

kon mij vast helpen. Toen ik beneden kwam, merkte ik dat mijn vader niet thuis was. ik zag dat mijn moeder aan het strijken was. ze had een aantal lapjes met patronen. Als ze bloed zag ging ze altijd strijken en zonder die lapjes ging ze ook niet op vakantie. 'Niet kijken mam' zei ik 'ik bloed nog steeds, wat moet ik doen? Ik bloed te veel om overal pleisters op te plakken'. 'Als je even geen kapotte kleren aan trekt, kunnen we naar de bureu' zei mijn moeder. Ik zuchtte. We konden toch niet naar de bureu gaan? Maar we konden niks anders doen dus gingen we naar de bureu. Om je veel bloed te besparen zal ik je dat niet vertellen.

Uiteindelijk was de opening. Iedereen had het erover, het kon je niet ontgaan, de woorden over de winkel kwamen bij je binnen als reclame. Je keek dan ook direct naar zo'n iemand. Maar wat die man verkocht was een waar raadsel. Ik wist dat die man gek was, hij was een zoon van Lilit! Maar ik kon niks zeggen, iedereen zou het raar vinden. Je zou toch ook gek kijken als er iemand was die zei dat die man een zoon van Lilit was? 'Hij is vast een geniale apotheker' zei er een, 'hij draagt een doktersjas en geniale mensen kleden zich altijd raar'. 'Nee' riep een ander er boven uit 'hij komt van een raar ver eiland'. 'Ik hoef dan zijn rommel niet' bulderde een man die waarschijnlijk zin had om iemand een kopje kleiner te maken. 'Nou' piepte een oud vrouwtje met een hoofdoek waar een paar grijze plukken uitstaken. 'Ik zou wel eens een tweedehandszaakje willen hebben in deze stad. Van die schattige vaasjes en...'. 'Andermans vieze rommel' bulderde de vorige man weer. 'Dan geef ik me geld liever uit aan een boksbal, heb 'k wat beters te doen'. Maar de man bleef gewoon staan. De winkel zag er vreemd uit. Er hingen zwarte gordijnen voor, zo dat je niet naar binnen kon kijken. "De man" was al dagen z'n winkel niet uit geweest. Op z'n raam had hij "OPENING" geverfd. Iedereen zat te wachten tot ie naar buiten kwam om te zeggen dat de winkel open is. Maar ja, we stonden daar, het wachten leek wel uren. Maar toen kwam die man naar buiten. Op z'n rode trui had hij bloemen, geel, roze en allemaal andere knalkleuren, geplakt met misschien wel een of ander magisch goedje, als die bloemen zelf al niet magisch waren. De man ging op een verhoging staan en zei: 'welkom mensen'. Het was vreemd dat hij zijn "welkom-toespraak" buiten hield. 'Na hard werken' ging hij verder 'ben ik trots op mijn winkel. Ik ben trots dat op dat ik me hier kan vestigen met mijn waren'. 'Ik zei het je toch' siste er een 'hij komt van een vreemd raar eiland'. Het hield de man niet op met praten, maar wat hij verder zei was me ontgaan, behalve de laatste zin: 'Ik hoop dat jullie dit magisch vinden, m'n kleine winkeltje'. Ik voelde m'n bloed uit m'n gezicht wegtrekken. Dit was een streek van een zoon van Lilit! Door deze woorden te gebruiken, woorden die maar half waar waren. O ja, dan had je ook nog die vertrouwelijke woorden: klein deed het goed. De mensen juichte en klapte, hij had vast een goeie toespraak, maar ik wist het niet. De man liep de winkel weer in. Iedereen rende om de winkel in te gaan. Dit was het moment om te ontdekken wat hij verkocht. 'Wat spannend' zei er een. 'Hij heeft niet gezegd wat er werd verkocht'. Ik was nieuwsgierig, maar ik durfde niet naar binnen te gaan. Al snel zag ik dat veel mensen weer naar buiten gingen. Waarom wist ik niet. Het kon

twee redenen hebben. De eerste was dat het gewoon niet interessant was en de tweede omdat het echt daar klein was binnen. Ik ging maar weg. Maar voordat ik weg ging, keek ik nog even naar het winkeltje. Niet wetend dat ik het geheim daarachter nog eens zou ontdekken...

H.2 Gekleurd zand

‘Mam, ik gaan naar school’ riep ik terwijl ik me tas pakte. ‘Heb je al een nieuw etui?’ vroeg m’n moeder. ‘Nee mam’ antwoorde ik. Ik zuchtte, aan een losse pen had ik ook wel genoeg. ‘Ik ga wel na school naar de stad, mam, mag ik wat geld?’ zei ik. Mijn moeder wist wat ik bedoelde, ze gaf me vijf euro, maar ik protesteerde: ‘wil ik een redelijk etui kopen dan moet ik toch minstens 10 euro hebben’. ‘10 euro? Alleen in sprookjesland staat een geldboom’ mijn moeder was onverbiddelijk. ‘O, en over geld, heb je al je goede doel geld’. ‘Moet dat echt?’. Maar ik liep al richting m’n spaarpot. ‘Ik ga je slachten’.

Ik parkeerde m’n fiets aan het begin van de dorpsstraat, omdat je daar niet mag fietsten. Het was ook wel handig, dan kon ik lekker rond kijken. Opeens liep ik langs “het winkeltje” . ‘Meissie’ zei de meneer die langs me liep ‘als ik jou was, meissie, dan zou ik daar niet naar binnen gaan’. ‘Nou, meneer, dat bepaal ik zelf’ zei ik eigenwijs tegen de vreemde man. Mamma mia, waar bemoeide hij zich mee? Ik besliste zelf wel of ik daar naar binnen ging. Mmm... het is misschien wel een goed idee, dacht ik, ik zou kunnen kijken... Maar toen schoot het me te binnen: het was toverkracht! Ik was al een keer betoverd. Zou mijn nieuwsgierigheid het winnen? Maar ik besloot om niet naar binnen te gaan. Ik liep erlangs, het had een vreemde aantrekkingskracht. Ik keek, zou ik? Nee, ik zou een etui kopen. Maar ik... nee. Zo sprak ik mezelf tegen, dacht na, dat had ik toch niet nodig? Ik kon mezelf er niet van weerhalen, waarom sprak ik mezelf tegen? Eigenlijk... Eigenlijk zou ik wel binnen willen kijken, maar ik was bang. Ik kneep even mijn ogen dicht en liep langzaam naar voren, alsof ik in slow-motion film speelde. Ik liet mijn lichaam tegen de deur vallen, duwde er voorzichtig tegen aan en luisterde met gespitste oren naar het kraken van de deur. Een geur van zoethout en kaneel dreef mijn richting in en vestigde zich in mijn neusgaten. Even viel ik terug, de deur schoof een beetje mee, maar ik dwong mezelf om naar binnen te lopen. Ik drukte met alle kracht tegen het glas en ging op de drempel staan, sprong er snel weer vanaf en liet de deur langzaam los, alsof hij in het slot moest vallen. Overal stonden er potjes, netjes? Dat was het niet bepaald. De man stond achter een simpel blok hout in een zéér vreemde positie. Ik keek langzaam rond, het was een zeer klein winkeltje, alleen langs de kant stonden kasten. Het houten blok stond als enige in het midden. De man en ik waren alleen in het winkeltje. ‘Jij weer?’ zei de man. Hij kon het voorval met mij zich nog goed herinneren. ‘Nou je ziet het’ vervolgde de man, ‘ik verkoop potjes met gekleurd zand, mooi he?’. Ik knikte, maar ik geloofde het niet. Waarom zou je van ooit gekleurd zand verkopen? Dat heeft toch niemand nodig?. ‘U liegt’ zei ik. Direct daarna had ik spijt. Zo iets zeg je niet tegen volwassene. Maar

vreemd genoeg gaf de man mij gelijk. 'Ik heb inderdaad gelogen, maar, kijk, ik kan niet aan alle niet-betalende klanten vertellen wat ik verkoop, nee, kijk, dat is strikt geheim!'. Dit moest het zijn, flitste het door mij heen. Waarom zou ik het kopen als ik het toch al wist, ik wou toch geen proefkonijn worden? De man stapte langzaam weg van het blok en ging er recht voor staan. 'Wat heb je mooie haren' zei hij. Ik was stil, hij probeerde me af te leiden, maar dat wou ik niet. Na een lange tijd merkte ik dat hij vond dat hij iets verkeerd had gezegd. Eigenlijk wou ik weg, maar mijn benen bleven staan. Ik moest een smoes verzinnen! 'Weet u hoe laat het is?' vroeg ik voorzichtig. 'Ik zal even kijken' zei de man terwijl hij het magazijn binnen liep. Dat was het moment om weg te gaan, ik liep de winkel uit, maar toen ik buiten was, wou ik weer naar binnen: daar was de tijd en... ja, eigenlijk... ik wist niks meer te verzinnen, maar daar draait het toch niet om? Zo ging ik weer naar binnen. De man was nog niet terug, dus besloot ik rond te kijken. Op alle potjes stond wat. Er was een kast met potjes met tijden. "Middeleeuwen" stond er bijvoorbeeld op het etiket. Maar er waren ook vakantieoordn als "Zuid-Frankrijk". Ik liep er langs en kwam uiteindelijk bij de kast achter het blok hout, maar daar schonk ik geen aandacht aan. Het blok hout was zelf veel mooier. Hoewel het aan de voorkant uitzag als een stom stuk blok hout was het van achter al helemaal raar. Er zat een oude verroeste ijzeren la in en voor de rest alleen maar figuurtjes. Houten poppetjes zaten te dansen en waren gelukkig. Het waren er zoveel dat niemand ze ooit kon tellen. Mijn fantasie bracht mij naar een land dat ik niet kende, waar mensen leven die elke dag wakker worden, eten en dan eens rustig nadenken over wat ze gaan doen, geen zorgen, misschien zoals films en boeken ze ook zo schetsen. Ik schrok. Opeens hoorde ik gerammel. Snel schoot ik weg van het blok hout, de kast erachter was ik helemaal vergeten. Rustig, heel onschuldig kijken, tenminste... zover dat lukte. 'Het is half 4' zei de man, 'jij bent vroeg uit vandaag'. 'Voor mij is het niet zo bijzonder' zei ik, onwillig lachte ik. 'Ik ben altijd op vrijdag vroeg uit'. 'O'. Toen was het stil. Ik voelde me niet op mijn gemak. 'Wat heeft u een mooi winkeltje' loog ik, want ik vond het maar een kaal winkeltje. Stilte. Euhmm... hoe duur is iets?'. Het was een vreemde vraag, maar ik moest iets vragen om de ijzige stiltes te verbreken. 'Deze kast kost €2,- en even kijken...'. Ik hoorde de man verder niet tot hij bij het houten blok kwam. '...deze kast is in laagjes verdeeld. De bovenste plank is het duurste en de onderste het goedkoopst. Steeds een euro minder en het begint bovenaan met de €6,-'. 'oké...'. Ik ging weer rondkijken om niet te laten merken dat ik dat al had gedaan. Opeens stapte de man naar me toe. Nog een stap. Oké? 'Vind je het interessant?'. Ik knikte. Hij deed nogmaals een stap. Het werd langzaam een "oké?" met twee "e"'s. nog een stap. Mamma mia. Toen zei ik: 'Ik wil iets kopen'.

IK STOND PERPLEX! Ik zou iets kopen! Waar, mamma mia, was mijn tijdmachine die deze fout in de mist kon laten verdwijnen. Ik kneep mijn ogen dicht en dacht: mamma mia, Lianne, zeg me dat het niet waar is, alsje! Maar ik opende m'n ogen, zag de man lopen en wist dat het waar was. Ik beet in mijn tong en de pijn kwam in me, nam bezit van me, als een kop te hete thee, maar ik huilde niet, ik

wou deze pijn voelen, niet de fout die ik had gemaakt, mijn tanden kraakte nog wat dieper in mijn tong. De man ging heel normaal achter het blok hout staan, tuurlijk! Waarschijnlijk deed het blok hout dienst als toonbank. 'Als jij, jij, je niet aan de afspraak houdt, meid, dan heb je daar nog lang gevolgen van' zei hij. Dat was een open deur, want hij is toch niet voor niets "zoon van Lilit". Nou kwam het probleem dat ik maar vijf euro bij me had en ook nog een etui moest kopen. 'Ik heb mmm... even kijken' begon ik, 'drie euro dacht ik'. Ik haalde het verfrommelde vijf eurobriefje uit m'n zak. 'Dat is vijf euro' zei de man. 'ja' zei ik ongemakkelijk, 'maar, kijk, ik heb ook nog geld nodig voor een etui, hè?'. Ik draaide mijn handen in een gekke positie, alsof het dienbladen waren voor de gekke woorden uit mijn strot. 'Die krijg je er gratis bij' zei de man vrolijk. Wauw...! Pak de ballonnen erbij... wat een stom idee. Maar ja, het verhaal wil dat ik dacht wauw nu kan ik nog beter kwaliteit kopen. Ik dacht bij mijzelf na. Stel je eens voor dat ik kon zeggen ik ben daar geweest... maar wat... geen land, dat kon iedereen zeggen. Nee... toen schoot me een geweldig idee binnen. 'Ik wil naar Pluto'. 'Pluto?' vroeg de man verbaasd. 'Volgens mij heb ik daar nog een potje voor. Heenreis drie euro en vijf euro voor een retourtje'. Hij gaf me een knipoog en ik wou dat ik door zijn oogleden was vermorzeld. 'Nou dan wil ik wel een retourtje, kom ik tenminste nog terug'. Ik legde het vijf eurobriefje op de toonbank. De ijzeren la ging met veel gepiep open en de man deed waarschijnlijk het geld erin. De verkoper draaide zich om naar de kast waar ik niet had gekeken. Hij mompelde de planeten op een rijtje op, sommige 2 keer, tot hij bij Pluto kwam. 'Pluto' riep hij verrast. Hij draaide zich om en gaf mij een van de potjes. Het leek op een jampotje, een etiket met Pluto in een oud handschrift, nog net geen houdbaarheidsdatum en een schroefdop in een lelijke kleur half geel, half bruin, die met veel lawaai langs het glas scheurde, wanneer je voorzichtig de dop had ingedrukt. De inhoud van de ander deed hij op de hand waar hij een handschoen aan had. Het spul was glitter roze en schitterde van het kleine beetje licht dat er was. De man blies over het "poeder". Het roze verdween maar maakte plaats voor een vies grijs gesteente. 'Geef me je hand' gebod de man. Ik zette het gekregen potje op de toonbank, want die had ik in m'n rechterhand en gaf hem een hand zoals je ook iemand feliciteert die je totaal niet mag. Ik keek hem niet aan, keek even naar zijn neusgaten, tot ik me bedacht wat daar uit kwam, keek vervolgens naar het fletse streepje dat zijn tanden verborgen hield. 'Hou je potje vast' gebod hij mij. ik pakte het potje in m'n linkerhand en stak mijn hand weer uit. Hij pakte m'n hand vast en toen begon het overal te draaien.

Heb je weleens heel hard met je ogen dicht gedraaid op een draaistoel? Zo voelde ik me op dat moment. Net toen ik klaar zat om te overgeven, stopte het. Ik was ergens dat er niet uitzag als Pluto zoals ik me het had voorgesteld. Ik keek langzaam rond, knipperde even tegen het licht en liet toen toch maar een klein lachje aan de rand van mijn mond ontsnappen. Groen gras, wat bomen en zelfs een waterval, die uiteindelijk een donker blauw meertje werd, een meertje waarin ik dezelfde wereld zag, als wanneer ik even om mij heen keek, een meertje waar de roze waterlelies balanceerde op de

oppervlakte, om te dansen wanneer ooit de storm uit zou breken. Ik liep naar het meertje en begon wat te drinken. Normaal zou ik nooit zomaar water drinken uit een meertje, maar ik kreeg opeens dorst. Toen ik van het water had gedronken stak ik mijn kop in de rivier waar veel stroming stond. Alles werd rustig in me. Maar plots bedacht ik me dat ik hier eerder was geweest, dit was een soort bus of een vliegtuig naar elke locatie. Ik maakte met zoveel zorgen dat ik er zo moe van werd dat ik in slaap ben gevallen. En tja, de waarheid is dat ik opeens keihard viel, recht voor jou neus". Zo vertelde ik mijn aankomst op Pluto.

H. 3 De koning

Ik was eindelijk aan gekomen op Pluto. Nadat ik op Pluto was gevallen, was er meteen iemand die vroeg hoe ik hierheen was gekomen. Geen naam of leeftijd. Waren ze soms bang dat ik een spion was? Pluto was ondanks de grijze grond een vriendelijk uitzijende planeet. De huizen waren lichtroze en de mensen leken wel op onze mensen, alleen leken ze op één of andere manier vrolijker. Het was daar geweldig. 'Ik ga naar bed' zei het meisje dat mijn afkomst vroeg. 'Je hebt werkelijk de hele dag gepraat. Tip, praat wat sneller'. Ik knikte, maar snapte het niet. Kom op, ik had hoogstens een uur gepraat, maar toen schoot het me te binnen dat Pluto kleiner was en de dagen dus ook korter. Aangezien ik geen onderdak had (flutservice), besloot ik maar wakker te blijven, de nachten waren toch korter dan op aarde. Maar alles, alles was pikdonker. Iemand moet nodig de straatlantaarns uitvinden. Door de donkerte viel ik uiteindelijk toch in slaap. Ik kon niks anders dan vooruit staren. Lopen was onmogelijk, je kon immers niet zien of je tegen een huis aan liep. Toen ik weer wakker werd waren er al 2 dagen om. 'Jij kan slapen' zie het meisje van eergisteren. Zou ze me soms in de gaten houden als ik slaap? 'Ben je een Monifuun?' vroeg ze mij. Monifuun, mooi woord voor galgje, maar.... 'Wat is een monifuun?'. 'Kind' ik keek naar het hooguit 1 jaar oudere meisje dat "kind" gilde alsof ze minstens 45 jaar oud was. 'Volgens mij moet ik je wat Plutoiaanse kennis bijschaffen'. Bijschaffen, is dat überhaupt wel een woord? 'Ik ben, ik ben een menofaan, een menofaan'. 'Monifuren, menofaans, ik ben het nu al kwijt' zuchtte ik. 'O, geeft niet' gniffelde het meisje, 'als je maar onthoud dat ik een menofaan ben, jij een Treodi en de Saturnusmenofaans zijn fletodeaten. Maar geen vriendschap sluiten met die fletodeaten'. Ik moest lachen op de manier waarop het meisje fletodeaten zei, alsof het iets heel vies was. Ik probeerde de woorden van het meisje te herhalen. 'Euhmm...' probeerde ik 'je kunt me gewoon "mens" noemen'. Maar dat vond het meisje te moeilijk en ik bleef een euhmm... treodi? Of een treadie? En een Saturnuswat? Ik zuchtte, ik was een waardeloze leerling. 'Kom op, kind'. Kind, mamma mia zeg geen "kind", ik was hooguit 2 jaar jonger dan jou! 'Vertrouw alleen een menofaan'. Wat? 'Zal ik doen hoor' zei ik bevestigend. 'Menofaan' herhaalde het meisje nog een keer. 'Laten we naar school gaan'. 'School?'. Ik was verbaasd. 'Sorry hoor maar ik heb weekend. Ik ben op vrijdag weggegaan, ik heb twee dagen

geslapen, lang leve de zondag!'. 'Weekend? Wat is dat?' vroeg het meisje. 'Vrije dagen tussen de schooldagen in' antwoorde ik. 'O'. het meisje begreep me vast. 'Je bedoelt, ik weet het exact, je bedoelt vakantie! Natuurlijk hebben we vakantie. Je hebt hier zomer en...'. Ik onderbrak het meisje, dat overtuigd was van het feit dat we het over het zelfde hadden. 'Ja, dat snap ik, dat heet bij ons ook vakantie, maar weekend is meer, kijk, stel je voor, als je vijf dagen naar school bent geweest...'. Toen was het haar tijd om mij te onderbreken. 'Moet je 2 dagen gaan werken'. Ik schrok, nooit weekend! Het meisje merkte het. 'Stel je voor, zomaar eten, zomaar school zonder een vinger uit te steken!'. Ik vond school ook een soort van werken, maar ik hield mijn mond. 'Wat voor werk doe jij?' vroeg ik. 'Ik' zei het meisje trots 'ik zit in het leger!'. Ik gniffelde. 'Jij? Jij in het leger? Is dit een grap of bedoel je het serieus?'. 'Serieus'. De trots van het meisje was duidelijk minder. 'Dat doet bijna iedereen hier. Ik ben spion, het verdient goed. Ik schaduw een fletodeat, tenminste, denk ik'. Spion kon ik bij haar me wel voorstellen. 'Hoe doe je dat' vroeg ik. 'Wat een idiote vraag!' antwoorde ze. 'Dat is strikt geheim! Dat leer je in 't leger!'. 'Nou dat wil ik dan ook wel doen' zei ik besluitend. 'Mag ik met je mee?'. 'Tuurlijk, kom vrijdag maar mee'.

Ik keek m'n ogen uit. Overal liepen mensen –of zoals ik had geleerd: menofaans- in grijze kleding. Een groep marcheerde, een groep schoot met geweren, ik denk dat ik werd gespioneerd en ten slotte waren er menofaans die vochten. Maar opeens hield alles op en staarde waarschijnlijk iedereen, ieder-een, naar mij. Iedereen en alles was doodstil. Vechtende mannen veegde langs hun gezicht om het bloed weg te halen en likte vervolgens hun handen, alsof ze al hun moordaden konden uitwissen. De spionnen stapte langzaam van hun schuilplaatsen. Een grote man kwam naar voren. Hij zag er anders uit dan de rest, of dat kwam door zijn blinkende sterren of ergens anders door wist ik niet. De menofaans heften hun handen op naar de man als teken van eerbewijs. Omdat ik beleefd wou doen hield ik mijn hand omhoog. De grote man ging voor me staan en ik kan je vertellen dat je behoorlijk onder-intelligent voelt als een man voor je staat en jij staat daar vet leuk met je handen omhoog alsof je naar hem gaat zwaaien, of een high-five gaat geven. Dat bleek nog niet eens het meest ernstige te zijn: die man brulde als het brandalarm op school en ik moet eerlijk bekennen dat ik weet hoe het brandalarm op school klinkt, dat was één van mijn minder handige acties. 'Aan het werk, stelletjes pauzevierders' werd er gebruld door de man. Zijn stem dreunde in mijn oren. Iedereen had het gehoord. Al binnen 5 seconden waren de eerste klappen uitgedeeld en waren de spionnen er ongemerkt vandoor gegaan. 'Joanne, wat heb je nou meegebracht' zei de man, alsof ik een ding was. 'Een treodi' antwoorde het meisje dat blijkbaar Joanne heette. 'Sukkel –excuseer me, ik bedoel "woordloos-"' zei de man 'Dat hadden wij al zelf gezien'. 'Hoe kunt u dat zien?' vroeg ik. 'Aan je norske gezicht' was het antwoord. Ik voelde me beledigd, maar de man ging gewoon verder. 'Joanne, heb je haar opgevoed'. Als ik tussen dit "belangrijke gesprek" zou kunnen komen, dan zou ik zeggen dat ik geen drie meer was en dat ik dus feitelijk niet had hoeven worden opgevoerd. Joanne knikte alleen

maar. 'Nou, toch zal ik dit treodi-wezen eens onder handen nemen. Mars!'. Ik keek. Mars? Ik ben op Pluto en er is iets met Mars en ook iets met Saturnus mensen. 'Pluto, Mars, Saturnus' herhaalde ik. 'Waar is Jupiter?'. De man vond het schijnbaar vreemd dat ik niet ging lopen toen hij riep "Mars". Langzaam flipte ik. 'Mars is lopen in de maat, marcheren' zei Joanne snel. Ik liep, maar dit keer was het de man die stil stond. Joanne vluchtte toen de man haar het signaal daar toe gaf. Toen liep hij weg en ik moest rennen om hem bij te houden. Hij was redelijk groot, wat opvallend was omdat de meeste menofaans even groot waren als ik, nou ja, even groot als de mensen die op de aarde wandelen. 'Wie bent u?'. Het was mij niet ontgaan dat die man bijzonder was, maar, mamma mia, wat was er met die man? Hij negeerde mijn vraag. Dacht hij soms dat hij de minister-president van Pluto was? Of de koning van de gasreuzenplaneten? 'Kind, hij is de koning, de koning van Pluto'. Dit moest Joanne zijn, wie zegt er anders "kind" tegen mij dan zij? Ik was met het antwoord redelijk blij, want ik wist wie de man was én mijn hypothese was correct, hoewel, voor 50% als je het een beetje creatief bekijkt. 'Joanne, ik weet niet hoe ik dit moet zeggen...' zeg het meneer de Koning! 'Maar Joanne, ik heb het redelijk door dat je bent achter ons'. Mamma mia, hoe weet hij dat? Hij keek niet eens 1 keer achterom! 'Ze is een goed meisje' zei de Koning, 'wild en energierijk, maar het is hier te saai voor haar. Ze moet uitdaging hebben om haar beste beentje te zetten. Ik kan je niet, het is echt onmogelijk, je bij haar laten. Want weet je...'. Nee natuurlijk niet, eerst negeer je met compleet om dan een heel verhaal op te hangen over een meisje waarvan ik pas 5 minuten geleden de naam weet, tuurlijk weet ik niet! 'Weet je, ze gaat naar Saturnus, maar hou daar je mond over'. De koning zweeg. Als hij niet de koning was, dan had ik gevraagd waarom ik mijn mond daar over moest houden, maar aangezien hij wel de koning was liet ik het zijn voor wat het was. Dat bleek geen slechte keus te zijn. 'Ach, meisje' zei de koning 'je moet het zo bekijken: ze is niet de rijkste van haar groep, dus tja, eigenlijk zou ze daarom hier moeten blijven'. Ik liet even het principe varen van "hij is de koning, ik het aardse wezen". 'Sorry, maar waar bemoeit rijkdom zich mee, je gaat toch niet naar Saturnus om souvenirs te ko...'. Ik liet het even zitten. Waarom moest ik weer aan het etui denken van het magische winkeltje? Mijn Pluto souvenir! Waarom moest ik zo nodig een etui? Een etui die me hier dumpte? 'kopen'. Heel overtuigend klonk ik niet. 'Het is gewoon een kwestie van kunnen en inzet, toch?' ging ik door. 'Nee... wat heeft geld hier mee te maken?'. 'Het is in een oorlog allemaal oneerlijk' de koning lachte me uit om mijn verbaasdheid. Ik ging alles na in mijn hoofd. "Het is in een oorlog allemaal oneerlijk". Wat had dat er mee te maken? Het leek hier wel oorlog. Voor m'n ogen dropen bloedende menofaans. Eentje lag, zoals veel menofaans hier lagen, vlak voor m'n voeten. Z'n gezicht was rood van het bloed. Weer dacht ik aan de zin: "Het is in een oorlog allemaal oneerlijk". Zo oneerlijk dat je bij het oefenen dood moest bloeden? Ik keek naar m'n schooltas die ik had meegenomen van onze planeet, of eigenlijk was het die van mij. Van Joanne had ik wat water mee gekregen, maar mamma mia, ik heb nog nooit zo vies water gedronken, ik drink bijna nog liever uit

een vervuilde sloot met kikkerdril! (Er even van uitgaande dat ik niet ziek wordt van de vervuilde sloot). Ik besloot dat ik mijn beker aan de man voor m'n voeten gaf. De man die geen woord zei, maar die onder het bloed zat. Een beetje water maakt iedereen wat beter, zeker als je bebloed op de grond ligt en bijna dood gaat. Ik was behoorlijk dom bezig, ik had me moeten realiseren dat de man natuurlijk nooit de dop van de beker kon draaien. Ook bleek dat de man helemaal niet de beker kon pakken. Ik draaide de beker open en gebood de man z'n mond open te doen. Met tegenzin deed hij zijn mond open, maar toen hij eenmaal wat water van mij had gekregen was hij mij dankbaar, op z'n minst! 'Jij pent gekomen' prees hij mij. 'Dank u wel' ik liet het mij afweten. 'Euhmm... eigenlijk heb ik de koning nodig. En eigenlijk, ik wil graag mijn moeder bellen, gewoon...'. Ik had het gevoel dat ik de reden moest vertellen, vooral toen de man ging roepen: 'wondermeisje, wat is de reden?'. 'Meneer, ik ben geen wondermeisje, ik moet de koning hebben zodat ik naar huis kan bellen. Ze zullen thuis ongerust zijn, ik wil bellen dat ik hier veilig ben!'. "'Dat ik hier veilig ben'" zei de man mij na. 'Was dat maar waar!'. Ik keek rond. Hij had gelijk. Er werd geschoten en gevochten en allemaal andere wrede dingen, maar ja, je moest wel meerekenen dat dat de legerplaats was.

Opeens zag ik Joanne. 'Joanne' riep ik, 'ik ben het, Lianne'. Joanne aarzelde eerst, maar kwam toen naar me toe. 'Lianne' riep ze, 'waarom ben je hier alleen? Waar is de koning?'. 'Ja' zei ik 'ik ben hem een soort van kwijt, nou ja niet kwijt, ik weet gewoon niet waar hij is'. 'Kind, hoe kun je hem kwijt raken?' gilde Joanne. 'Niet kwijt' verbeterde ik haar. 'Hij is zonder mij wegelopen toen ik deze man water gaf...'. 'Koningzijdank, dat dit meisje hier is'. Ik probeerde de man compleet te negeren, alleen het klonk niet zo toen ik verder met mijn verhaal ging. 'Jouw water... aan die man die hier ligt te gillen. Sorry, maar hé, ik heb er wel een leven mee gered, tenminste, ga ik van uit'. 'Kind...' zei Joanne alleen maar verbaasd. Ik besloot snel nog wat te zeggen om het gesprek nog een beetje uit "de dit-is-er-fout-en-dit-gaat-helemaal-niet-goed sfeer" te halen. 'Ik weet niet wat ik moet doen' zei ik stomweg. 'Kind, naar de koning gaan natuurlijk' zei Joanne. 'Ja' zei ik half-menend, 'maar waar is de koning? Ik heb je toch gezegd dat ik hem kwijt ben... dat ik niet weet waar hij is!'. Joanne keek rond en zei: 'als hij jouw wil opvoeden of onder handen wil nemen, zal hij naar het enige gebouw gaan hierop deze legerplaats'. Ik keek en ik zag wat ze bedoelde. 'Maar ik loop even mee' zei ze vervolgens en wees recht naar voren. Een groepje van ik schat 20 menofaans zaten te schieten. Opmerkelijk was dat er vooraan een meisje stond dat al even opmerkelijk was als het feit dat ze vooraan stond. Ze had, in tegenstelling tot andere menofaans, een zwart pak aan die fel afstak tegen haar fel blonde haar die over één van haar ogen hing. Haar haar krulde niet, nee, het lag precies zoals het hoorde zonder één keer maar te verschuiven. Ik keek niet alleen naar haar, zij keek ook naar mij, en niet alleen zij, maar ook haar geweer keek aandachtig naar de plek waar mijn hart zat. Haar andere geweer zat in haar mond, dat maakte het plaatje niet beter. Ze sloot haar ogen, alles werd stil, iedereen keek naar haar. Het meisje deed haar ogen open en schoot met het geweer in haar mond.

Nog steeds bleef alles doodstil, het was nog niet het einde van de show. Met haar andere geweer schoot ze soepel een kogel naar de eerder afgeschoten kogel. De tweede kogel ging harder en raakte de eerste kogel, die afboog en naar beneden vloog met een gierende snelheid en dwars door het doelwit. De andere kogel kwam in een ander doelwit terecht. 'Dat is Julia' fluisterde Joanne, 'je hebt geluk gehad dat je nu niet gespiest aan een kogel hangt. Ze raakt alles en iedereen die ze maar wil. Geen schot is mis bij haar'. Ik rilde, wat een eng idee. 'Ze heeft zelfs één keer' vervolgde Joanne, 'maar één keer zichzelf geschoten'. Het spannende deel was afgelopen, Joanne ging op normale toon weer door. 'Vandaar dat ze maar 1 oog heeft'. 'Joanne, mamma mia, hou op!' riep ik 'ik ben misselijk bij de gedachten... gedachten...'. Kwam ik weer eens niet uit mijn woorden. 'Bij de gedachten van al wat jij zegt!'. 'Ontwijk daarom Julia' zei Joanne 'ontwijk Julia...'. 'Dus je hebt al kennis gemaakt met Julia en Temonus?'. Ik knikte. De koning, die recht tegenover me zat, haalde wat lucifers uit een laatje en stak de kaars op het bureau aan. Ik had er al een hekel aan als mensen tijdens een gesprek iets anders gaan doen, ik raak al geïrriteerd van mensen die hun handen verzetten, maar een kaars aansteken? Mamma mia, doe dat niet! Het geeft zo'n grimmige sfeer, zo'n sfeer van: ik ben de slechterik, jij de knappe hoofdrolspeler en dit is de scene waarin ik jouw ga verleiden. Ik heb geen idee hoe zo'n scene moet aflopen, ik lees zulk soort boeken niet en in films ben ik helemaal slecht aangezien ik alleen maar tekenfilms kijk. Ik zweeg, ik zou wel kijken hoe zo'n scene verliep. 'Excuseer me' en de koning stak nog meer kaarsen aan. Weer mamma mia, moest ik hier nou helemaal naar toe komen om te zien hoe ze op Pluto kaarsen aansteken? 'Zo' zei de koning. Wat? Wat zo? Ik zat me te ergen aan dat hij kaarsen aanstak en dan zegt hij: "zo"? Mamma mia. 'Hoe vindt je Joanne?'. 'Joanne' schreeuwde ik omdat ik meer met mijn gedachten bij de kaarsen was dan bij wat vind ik van het meisje dat ik nog maar zo kort kende. 'Aardig' zei ik alleen maar. 'Trouwens, is er een reden waarom u dit vraagt?'. 'Ja' de koning ging schuil achter de rook van de kaars. 'Ja, ik had toch gezegd dat ze weg gaat?'. 'Ja, dat had u gezegd'. 'Mooi'. Ik kreeg rillingen van de stem achter de rook. 'Ken je Teffeni?' vroeg de koning. Ik schudde van nee. De koning rommelde wat in een la een liet mij een foto zien. Even zweeg ik, maar toen vroeg ik: 'Maar wacht, waarom zou Joanne naar Saturnus gaan?'. 'Ik snap dat je het oneerlijk vindt' zei de koning. 'Maar meisje, het is oorlog!'. 'Teffeni, we spreken op

H4 Teffeni

Sorry! Ik snapte het niet! Hoezo oorlog? Hier of ergens anders. Oorlog. Oorlog! Ik dacht weer aan de zin die Temonus (de man aan wie ik water had gegeven) gezegd had: "Dat ik hier veilig ben, was dat maar waar". Nou, geloof me, veilig was ik hier niet! Ik had nog nooit een boek gelezen waarin een oorlog veilig was. 'Slaap je nog niet?'. Mag ik je voorstellen: dat was Teffeni. 'Jij slaapt anders ook nog niet, dus' zei ik. 'Je hoeft niet meteen zo bot, zo... ik van aarde, jij van Pluto'. 'Teffeni, we spreken op

aarde gewoon met persoonsvormen enzovoort'. 'Dat is nog geen reden om wakker te liggen' stelde Teffeni. 'Jij ligt anders ook wakker'. 'Ja maar, ik zucht ook niet zo hard'. Teffeni had een punt. Ik besloot niks te zeggen, maar ik stond op en ging op Teffeni's bed zitten. 'Weet je, Teffeni...' begon ik. Teffeni antwoorde 'Nee'. 'Het was een retorische vraag' zei ik kortaf. 'Ik had het gevoel dat ik een wereld vol haat en oorlog en slachtoffers en... ik bedoel...'. Teffeni had een ijzeren geduld, ze vroeg niet, liet me alles opnoemen zonder enige idee wat ik bedoelde, de situatie op aarde. 'Ik dacht een aarde vol haat te verlaten, maar, Teffeni, ik kwam uit een vredige wereld! Teffeni, ik dacht op een planeet van rust te komen, dat zo veel beter was dan de haatvolle geboortewereld, de wereld waar ik ben geboren, maar nee, ik kwam in de haatwereld, een wereld in het teken van oorlog, alles wat niet mag, vechten...'. 'Dat heb je mooi gezegd' zei Teffeni 'Heb je het ingestudeerd? Mamma mia, zoiets studeer ik niet in, denk zelf na, mamma mia! Teffeni draaide zich ondertussen om en pakte wat van onder haar kussen. Ze ging naast me zitten. Een halve minuut lang zaten we stil zonder iets te zeggen, zonder iets te doen. Ik keek naar Teffeni, die alles er aan probeerde te doen om niet te huilen. Toen Teffeni haar tranen had overwonnen, opende ze het boekje van onder haar kussen. Ik nam het aandachtig in me op. voorop stonden twee menofaans, ik schat dat ze een jaar of dertig waren. Er was ook een kleine menofaan vooraan, een jaar of vijf. Ik liet voor me wat ik dacht en dat was maar goed ook, Teffeni vertelde wat ik dacht. 'Ik was vijf toen ik nog ouders had'. Ze liet haar hand over de foto glijden. 'Ze waren zorgzaam, mijn ouders, nou ja... wat ook, alle ouders zijn zorgzaam. Ik hield van ze als mijn ouders... het waren ook mijn ouders. Thuis waren we met z'n vijven. Papa, mama, ik natuurlijk, maar ook m'n oudere zus: Sofia. En ook m'n jongere zusje: Anne. Vijf bij elkaar opgeteld. Ik sliep samen met Sofia op één kamer, geen grote kamer, gewoon met z'n tweeën'. Ik probeerde m'n aandacht bij Teffeni te houden, maar dat viel niet mee omdat Teffeni zo'n beetje alles herhaalde, maar dan op een andere manier. 'Ik sliep al toen Sofia me wakker maakte...'. 'Wanneer?' vroeg ik. 'Lisanne, dat is niet zo belangrijk, daar kom ik later nog wel op terecht...'. 'Terug' verbeterde ik. 'Ik sliep al toen Sofia me wakker maakte. "Teffeni, Teffeni, ik kan niet slapen" ze schudde me wakker. Haar lange haren gleden in m'n gezicht. "Ik kan niet slapen" zei ze hees "Ik heb keelpijn". "Misschien moet je wat water drinken" gaf ik als raad. Sofia luisterde. Ik probeerde weer in slaap te vallen en dat was zeker gelukt, ware het niet, dat Sofia me riep. "Teffeni" schreeuwde Teffeni plotseling in m'n oren. 'Mamma mia, Teffeni, ik ben heus nog wel wakker, schreeuw niet' gilte ik terug. 'Pfff... er is hier toch niemand, ik bedoel in dit huis, dus wat maakt het uit dat ik SCHREEUW!'. Teffeni schreeuwde het laatste woord in m'n oren om te bevestigen dat er echt niemand was. 'Je hebt gelijk' schreeuwde ik terug. 'ja' zei Teffeni, wat harder dan ze eerst het verhaal vertelde. 'Ja, maar we dwalen af van het verhaal. Sofia schreeuwde zo hard dat ik wakker schoot. "Sofia!" riep ik terug. Ik rende in een onbekende angst naar ergens, een plek die ik niet wist. Om naar deze vage plek te gaan, moest ik door de gang of door het raam van twee hoog springen,

maar ach... dat leek me niet het beste plan. Nadat ik in de gang was, besloot ik eens te uitmaken waar ergens is..'. 'Eens te uitmaken? Dat is geen Nederlands!' zei ik. 'Ja maar jij' bracht Teffeni tegen in 'jij zeurt altijd zo, van zo moet het op aarde, je doet het fout! Je laat me niet uitpraten. Morgen is het dag... en dan weet je nog steeds even weinig. Wees dus niet dom, doe dus niet dom, laat me dus uitspreken. Bedankt. Waar was ik? Ergens, in de gang, naar ergens. Dus ik stond in de gang en toen had ik opeens wel heel veel keuzes naar ergens, maar er was maar één ergens waar Sofia was. Mijn besluit was snel genomen. Sofia moest in de badkamer zijn. Zonder me nog te bekommeren over de deur rende ik gewoon dwars door de deur. Nou, het was simpel. Geen Sofia, huilende ik. Ik liep terug door de kapotte deur. "Sofia". "Hier ben ik, Teffeni". Als je haar stem had gehoord zou je hart spontaan in vijf stukjes breken, ach Sofia'. Teffeni had een enerzijds storende, maar aan de andere kant ook een trieste manier van vertellen. Ik liet me opgaan de woorden. Mijn hart brak inderdaad, zo hoorde ik de stem van de zieke Sofia, die maar één ding wil: haar zusje. 'Ik hoorde waar het geluid vandaan kwam, uit de slaapkamer van mijn ouders waar ik nog nooit was geweest. Maar ik had haast, ik had nog geen Sofia, de enige die ik wou. Dus tja, ik ging naar binnen. "Sofia, wat doe je hier?" vroeg ik. Haar gezicht was zo wit als papier. Ze vertelde me het hele verhaal. Nadat ze wat water had gehaald, keek ze uit het raam. Het huis van de overburen stond te branden, af te branden. Ik heb de overburen gekend en dit deed me dan ook veel verdriet. Ik bedoel... het waren maar gewoon een man en een vrouw, gewoon, uit die duizendhonderden, maar Lianne, hun kindje... tenminste dat ze verwachtten, zou vast geen "Zomaarkindje" zijn'. 'Hoe weet je dat?' vroeg ik nieuwsgierig. 'Dat voel je gewoon, ik weet het zeker... waarom zou ze of hij dan anders zo onder dit oorlogsgeweld lijden?' was het antwoord. 'Omdat hij onschuldig is, of zij natuurlijk'. Ik vond dit zelf een redelijk antwoord. 'Lianne, laat ik even duidelijk zijn'. Teffeni vond van niet. 'Je snapt helemaal niks van oorlog! Je denkt dat alleen onschuldige mensen sterven, nou geloof me, ik weet wel beter, wie woont er nou langer op Pluto, jij? Nee, ik kan me het begin nog goed herinneren en... het ongeboren kindje'. Tijds lang zaten we zwijgend. 'Teffeni?'. 'Nee'. 'Kom op, vertel verder...' smeekte ik. 'Nee'. 'Hoe liep het dan af... ik bedoel... dat ik alleen...'. 'Nee'. 'Ben je boos?' vroeg ik. 'Nee, jij dan?'. 'Moet je huilen?'. 'Ik zal je alles van A tot Z vertellen. A: je bent achterlijk, B: ben je gemeen, C..., laat maar zitten'. 'Kom op... hé ja, laat maar zitten, ik vertel het verhaal wel, mijn verhaal'. 'Je drijft me tot het uiterste' zei Teffeni. 'De volgende dag moesten we naar school. Ondanks de burenen gingen we door met ons leven, gewoon, alsof ze nooit hadden bestaan'. Maar aan de foto in Teffeni's boekje en haar doorweekte ogen merkte ik dat ze wel degelijk hadden bestaan. 'Dat zijn je burenen', ik wees op de foto. 'Dat zijn ze, maar... ik dwaal af, ik wou vertellen dat we naar school gingen, gewoon, maar de dood van onze overburen was niet gewoon, zij zijn het slachtoffer van de hopeloze nacht waarin er zoveel zijn gesneuveld, het zij zo'. Mamma mia, waarom kon Teffeni over honderden doden zo gewoon doen? 'De school was dicht' ging Teffeni gewoon door. 'We werden opgeroepen om naar de